

N.F.S. Grundtvig “Til min Ven”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.3, oktober 2013

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1808 (SJ: 84)

B *Anden udgave*, 1815 (SJ: 215)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 1

Teksten er etableret af Maria Jørgensen

Punktkommentarer, indledning og tekstredigering er skrevet af Maria Jørgensen, redigeret af Klaus Nielsen og Vibeke A. Pedersen

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.phil. Flemming Lundgreen-Nielsen

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:1277 |PS:32

Til min Ven.

(I Anledning af Brevet fra Sorø ¹).

- 1 Til Absalons nedsjunkne Grav
Du gange hen i Kvælde!
Et Baand omslynger Sværd og Stav,
I Andagt luer Vælde.

- 2 Jeg stander i den svundne Old
Og skuer i dens Indre.
Mod Verden vendes brede Skjold,
Og lyse Sværde tindre;
|PS:33 Men Øiet stiger længselsfuld,
Didop mod Solens Lue,

Og Helten sukker dybt fra Muld
Mod høien Himmelbue.

3 Saa stræber Aanden mod sit Hjem,
Men kæmpende den stræber;
Da stiger Daad paa Jorden frem,
Og Sang fra fromme Læber.

4 Det Evige forsonet, ned
En herlig Straale sender,
|A:1278Og Straalens Navn er Kærlighed,
Den lyser og den brænder,
Paa Jord den brænder som en Glød
Og brændte Fod sig hæver;
Men blid igennem skumle Død
Den lysende hensvæver.

5 Ak! at den svandt den skønne Old,
Kun fængslet halv i Norden!
Da hæved sig forstandig, kold,
En anden Tid paa Jorden.
Man kæmped for at vinde Jord
Og agted Himlen ringe:
Saa brat den Straale da opfor
Alt paa sin lyse Vinge.

6 Ei mere tvinger heden Glød
Vor Fod til sig at hæve.
O! skued vi vor store Nød:
Da maatte vi vist bæve.
|PS:34Bag Straalen luktes Porten i
Som staar for Evigheden,
Thi drømme vi om Harmoni,
Om Harmoni hernelen.

7 Du Ædle! mod den brudne Form
Saa længselsfuld henskuer.
|A:1279Du ser den svøbt i hellig Storm,
Du vender Dig – og gruer!
Din Længselstaare tørres hen,
Og svag Dig selv Du kalder:
Da Absalons saa hulde Ven
Lovpriser sjunkne Alder.

8 Jeg stander i den svundne Old,
Og rører Harpens Strænge.

O, kan da gennem Tidens Vold
Ei Tønen mere trænge?

9 Til Absalons nedsjunkne Grav
Du gange hen i Kvælde!
Der vies Sværd af hellig Stav,
I Andagt luer Vælde.
Nedknæl! Bekend! Den høie Glands
Den svandt – og maatte svinde.
Men ei vanhellig Seierskrands
For Nutids Prunk Du binde!

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.

1

Se Kiøbenhavns Skilderi No. 79 og 80.